

การเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย Exposure and Perceived Violence of Women in Television Drama of Thai Youth

กัณฑ์ธนัน มากชู¹ และ ภคมิณทร์ เสวตพัฒน์โยธิน²

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย 2) เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างลักษณะประชากรกับการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย 4) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทยและแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และสถิติใช้เชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ผลการศึกษา พบว่า เยาวชนเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ในละครประเภทแอคชั่น, ดราม่า และประวัติศาสตร์/ย้อนยุค ตามลำดับ และรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงกับตนเองและผู้อื่นในระดับใกล้เคียงกันโดยเป็นความรุนแรงต่อร่างกาย ทางเพศ จิตใจ ตามลำดับ และพบว่า ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อพฤติกรรม การเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ โดย เพศ อายุ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความถี่และช่วงเวลาการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน และยังเปิดรับละครประเภทประวัติศาสตร์/ย้อนยุค, แอคชั่น, คอมเมดี้ และสยองขวัญ ไม่แตกต่างกัน มีเพียงอายุที่ต่างกันจะเปิดรับ ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ประเภทดราม่าแตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาที่ต่างกันมีการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ทุกประเภทไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ความถี่ ช่วงเวลา และประเภทละคร มีการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์เพิ่มขึ้นก็จะรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์และมีแนวโน้มพฤติกรรมที่ใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทยต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางร่างกาย ทางเพศ ทางจิตใจเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: การเปิดรับความรุนแรง การรับรู้ความรุนแรง ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์

ABSTRACT

Studying "The exposure and perceived violence of women in Thai youth drama" is quantitative research. 1) to study the exposure and perceived violence of women in the Thai youth drama series. 2) to study the differences between the demographic characteristics and the violence of women in drama. 3) To study the relationship between exposure and perceived violence among women in Thai youth drama series. 4) The relationship between the perceived severity of Women in Television Drama Youth Group Thailand and behavior of youth violence Thailand. Descriptive Statistics and Inferential Statistic The study found that youth exposed to violence in women in television dramas in action, drama, and historical /

¹ นักศึกษาปริญญาโท วารสารศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

retro dramas respectively, and perceived violence against women and themselves and others at close range. Similarly, it was found that the different demographic characteristics did not affect the violence behavior of women in the theater. By gender, age, education level vary. The frequency and duration of violence exposure of women in television plays were not significantly different. And it's also open to historical / retro dramas, action, comedies and horror. There are only different ages who are exposed to the violence of women in dramatic dramas. There are no differences in the level of education of all types of women in television dramas. In addition, frequency, time and type of drama. The increased exposure of women to violence in television dramas has led to the perception of women's violence in television dramas and the tendency for violence among Thai youth to increase, both physical and sexual.

Keywords: The Violence Exposure, The Perceptions of Violence, The Violence of Women in Television Drama.

บทนำ

ละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่คนส่วนมากมีการรับชมจำนวนมาก เพราะสามารถตอบสนองการรับรู้ของมนุษย์ในด้านอารมณ์ความรู้สึกได้เป็นอย่างดี เนื่องจากมีการนำเสนอด้วยภาพเคลื่อนไหว ที่มีการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการแสดงออกโดยผู้แสดงทำให้กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้รับชมให้มีอารมณ์ร่วมและคล้อยตามได้ง่าย นอกจากนี้ละครโทรทัศน์ยังแฝงไปด้วยเนื้อหาที่ผลิตต่อมการณ์และวัฒนธรรมของคนในสังคมที่มีทั้งเสริมสร้างคุณธรรมรวมถึงการใช้ความรุนแรงผ่านการแสดงออกของตัวละครหญิงชาย ละครโทรทัศน์จึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อความรู้สึก ทศนคติและพฤติกรรมของผู้ชมและยังมีอิทธิพลในการครอบงำความคิดและเข้าถึงผู้รับชมได้หลากหลายอย่างไม่จำกัดช่วงวัย การประกอบสร้างความเป็นจริง (Construction of Reality) ให้กับผู้รับชมได้รับรู้ถึงอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของตัวละคร เช่น ความโกรธเกลียด ความโหดร้าย รุนแรงของผู้หญิงจากการถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจหรืออื่นใด เหตุการณ์ทั้งหมดจะถูกถ่ายทอดผ่านกล้องละครโทรทัศน์อย่างสมจริง ซึ่งละครโทรทัศน์ยังมีส่วนสะท้อนคุณค่าของผู้หญิงผ่านการประกอบสร้าง (Construction) ในฐานะสื่อหนึ่งที่ผลิตและแพร่กระจาย ค่านิยม ความเชื่อต่างๆ ที่ได้รับรู้จากการรับชมละครโทรทัศน์ทำให้เห็นวิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมท่ามกลางความเชื่อความผูกพันของผู้คน ละครโทรทัศน์สามารถสอดแทรกทศนคติ ค่านิยม วัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ ลงไปในเนื้อหาซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมที่ไม่หยุดนิ่ง ดังนั้น ละครโทรทัศน์จึงไม่ใช่สื่อบันเทิงเท่านั้นแต่เป็นทั้งสื่อที่สะท้อนภาพความจริงในสังคมและเป็นสื่อที่สามารถชี้นำสังคมให้เกิดการคล้อยตามหรือสร้างให้เกิดความตระหนักร่วมกันของคนในสังคมและยังสามารถช่วยสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมให้ผู้คนส่วนใหญ่รับรู้ จึงเข้าใจได้ว่าละครโทรทัศน์เป็นการปฏิบัติการทางสังคม (Social Practice) รูปแบบหนึ่ง (Donald & Renov, 2008, p. 38)

การนำเสนอภาพผู้หญิงกับความรุนแรงในละครโทรทัศน์ไทย หากการนำเสนอมีความบิดเบือนไปจากความเป็นจริงภาพที่ออกมาก็จะส่งผลกระทบต่อในวงกว้าง ไม่ใช่เฉพาะผู้หญิง แต่เป็นทุกคนในสังคมเกิดความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาหรือเพื่อระบายความอัดอั้นใจและกลายเป็นสื่อที่ตอกย้ำภาพความรุนแรงให้เพิ่มขึ้นเนื่องจากละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อสังคมวัฒนธรรมส่งผลต่อค่านิยมและทศนคติของผู้คนในสังคมที่อยู่ภายใต้บรรทัดฐานทางสังคม เบน-ชูวว์ Ben-Shaul (กาญจนา แก้วเทพ, 2535, หน้า 12) ละครโทรทัศน์นอกจากเป็นสื่อที่สามารถสะท้อนความเป็นจริงแล้วละครโทรทัศน์ก็ยังเป็นสื่อที่ถูกประกอบสร้างขึ้นอย่างตั้งใจ เพื่อเสนอประเด็นที่ผู้สร้างให้ความสนใจผ่านภาพและเสียงรวมถึง

รหัสที่ถูกใส่เข้าไปและและหากมีการเสนอประเด็นนั้นซ้ำจะมีอิทธิพลมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมของคนในสังคมได้ ดังเช่นที่เห็นได้จากละครโทรทัศน์เรื่องทรายสีเพลิง และเมียหลวง ที่ผู้หญิงมีลักษณะของความทะเยอทะยาน ไม่สนใจศีลธรรม ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการโดยใช้เสน่ห์ ความสวยมารยาผู้หญิงหลอกล่อผู้ชายกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ซับซ้อน ทั้งการแสดงออกทางอารมณ์ ความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์ด้วยกันที่ถูกนำเสนอในละครโทรทัศน์อย่างหลากหลายในปัจจุบัน สอดคล้องกับที่ ภคมินทร์ เศวตพัฒน์โยธิน (2559, หน้า 447) อธิบายว่า ผู้หญิงปัจจุบันพร้อมที่จะรุกคืบในความสัมพันธ์ได้เช่นกันหากพบเจอคนที่รู้สึกชอบพอ การแสดงออกและการสานต่อความสัมพันธ์ หรือการทอดสะพานให้ชายนั้นยังเป็นไปอย่างพองามแต่ลดเวลาศึกษาดูใจ การส่งเสริมการคิดบวกช่วยให้ผู้หญิงรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และช่วยสร้างอำนาจต่อรองในความสัมพันธ์ ระหว่างเพศ โดยผู้หญิงปัจจุบันหาได้มีวิถีไปตามชนบทหรือบรรทัดฐานสังคมอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ละครโทรทัศน์ไทยปัจจุบันไม่ได้มีเพียงฉากรักหวานซึ่งจะทำให้เราใช้ประสบการณ์ทางอารมณ์ร่วมระหว่างที่เรื่องดำเนินไป แต่ยังผสมผสานความรุนแรงที่นำเสนอให้มีความหลากหลายทั้งตัวละคร ผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ รวมถึงสาเหตุที่นำมาสู่การใช้ความรุนแรง รูปแบบการกระทำ ความรุนแรงที่ได้จากการเสพละครโทรทัศน์ให้มีทั้งความสมจริงทั้งในแง่ของการนำเสนอทั้งภาพและเสียงได้อย่างชัดเจน ดังเช่น การนำเสนอให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ไม่ปกติ ทั้งทางอารมณ์และการแสดงออกต่อกัน แม้ในที่สุดผู้กระทำความรุนแรงจะต้องได้รับบทลงโทษในชีวิตที่น่าเศร้าเป็นผลที่ย้ำให้เห็นว่าการใช้ความรุนแรงไม่ใช่ทางออกที่ดีในการแก้ไขปัญหาใด ๆ ละครโทรทัศน์ไทยยังพยายามที่จะให้บทเรียนถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นเพื่อให้เกิดความตื่นกลัวและตระหนักถึงความรุนแรงไม่ใช่คำตอบของทุก ๆ ปัญหา ขณะเดียวกันยังเป็นการบ่มเพาะความรุนแรงที่นำไปสู่ พฤติกรรมการรับรู้ ตีความ และจดจำการใช้ความรุนแรงให้กับเยาวชนไทยไปพร้อม ๆ กัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทยว่าเป็นอย่างใด ซึ่งช่วยให้เข้าใจถึงพฤติกรรมความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยที่มีแนวโน้มต่อระดับการใช้ความรุนแรงทั้งในเชิงอวัจนและวัจนภาษาของกลุ่มเยาวชนไทย ภาพด้านหนึ่งของสังคมที่ผู้หญิงกลายเป็นผู้ใช้ความรุนแรงได้ไม่แตกต่างจากผู้ชาย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างลักษณะประชากรกับการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทยและแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรของกลุ่มเยาวชนไทยที่แตกต่างกันจะมีการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยแตกต่างกัน
2. การเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย
3. การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย

วิธีการศึกษา

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มเยาวชนไทยที่มีช่วงอายุ 15-24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น-ตอนปลาย-ปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากกลุ่มมวชนที่มีพลังการสร้างสรรค์และมีความฉับไวต่อการเปิดรับเนื้อหาในละครโทรทัศน์ และอีกทั้งอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความเจริญทางภูมิศาสตร์ที่กระตุ้นการตื่นรู้ต่อการตอบสนองเนื้อหาในละครโทรทัศน์ปัจจุบัน นอกจากนี้กลุ่มดังกล่าวยังเป็นกำลังสำคัญที่มีบทบาทต่อความเชื่อ อุดมการณ์ในการพัฒนาสังคมวัฒนธรรมระดับประเทศชาติในอนาคต ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผู้วิจัยพิจารณาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบผสมผสาน (Mixed Method Sampling) โดยการใช้การเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบความน่าจะเป็น (Probability Sampling) และที่ไม่ใช่ความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Cluster Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามต้องการ **ขั้นตอนที่ 1 ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)** เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เป็นการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling) โดยแบ่งกลุ่มการปกครองของกรุงเทพมหานครออกเป็น 6 กลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย 50 เขต ตามการแบ่งเขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร (กองการพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร, 2559) **ขั้นตอนที่ 2 การเลือกตัวอย่างแบบตรงตามชนิด (Typical Sampling)** การได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนไทยนั้นโดยกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติก่อนทำการสอบถาม กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาไทยที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น-ตอนปลาย-ปริญญาตรี ที่มีช่วงอายุตั้งแต่ 15-24 ปี ในพื้นที่กรุงเทพมหานครและเคยรับชมการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยอย่างน้อย 1 ครั้ง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย แบบสอบถาม

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้แจกแจงค่าความถี่ (Frequencies) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) อธิบายข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุระดับการศึกษา ใช้การแจกแจงค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) อธิบายลักษณะการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงและการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ทดสอบสมมติฐานตัวแปรเพื่อหาความสัมพันธ์ของ 2 ตัวแปร ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย t-test (Independent Samples t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวน Oneway ANOVA (F-test) โดยใช้วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากร

กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดย กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 และเป็นเพศหญิง จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 โดยเป็นผู้ที่มีช่วงอายุ 15-19 ปี มากกว่าผู้ที่มีช่วงอายุ 20-24 ปี กลุ่มตัวอย่างมีอายุ 15-19 ปี จำนวน 297 คน ร้อยละ 74.2 และอายุ 20-24 ปี จำนวน 103 คน ร้อยละ 25.8 ระดับการศึกษาปริญญาตรีมากที่สุด โดยระดับปริญญาตรี จำนวน 152 คน ร้อยละ 38.0 ระดับมัธยมต้น 143 คน ร้อยละ 35.7 และระดับมัธยมปลาย 105 คน ร้อยละ 26.3

ส่วนที่ 2 การเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยของเยาวชนไทย

ตารางที่ 1 ช่วงเวลาในการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยของเยาวชนไทย

ช่วงเวลา	ความบ่อยครั้ง					รวม	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
หลัง 2 ทุ่ม	103 (25.8)	158 (39.5)	121 (30.2)	12 (3.0)	6 (1.5)	400 (100.0)	3.85 (บ่อยมาก)	0.891
หลัง 4 ทุ่ม	106 (26.4)	160 (40.0)	114 (28.5)	13 (3.3)	7 (1.8)	400 (100.0)	3.86 (บ่อยมาก)	0.906
หลังเที่ยงคืน	113 (28.2)	154 (38.5)	114 (28.5)	11 (2.8)	8 (2.0)	400 (100.0)	3.88 (บ่อยมาก)	0.920
รวม							3.87 (บ่อยมาก)	0.865

จากตารางที่ 1 พบว่า ภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีช่วงเวลาการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย มีค่าเฉลี่ย 3.87 หมายถึง มีการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยบ่อยมาก โดยรับชมละครโทรทัศน์ไทยที่ผู้หญิงใช้ความรุนแรงในช่วงเวลาหลังเที่ยงคืนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.88 ถือว่า รับชมบ่อยมาก รองลงมาคือ ช่วงเวลาหลัง 4 ทุ่ม มีค่าเฉลี่ย 3.86 ถือว่า รับชมบ่อยมาก และน้อยที่สุดคือ ช่วงเวลาหลัง 2 ทุ่ม มีค่าเฉลี่ย 3.85 ถือว่า รับชมบ่อยมาก

ตารางที่ 2 ประเภทของละครกับการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยของเยาวชนไทย

ประเภทละครโทรทัศน์	ความบ่อยครั้ง					รวม	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ละครชีวิต (Drama)	125 (31.3)	159 (39.6)	101 (25.3)	11 (2.8)	4 (1.0)	400 (100.0)	3.98 (บ่อยมาก)	0.875
ละครประวัติศาสตร์/ ย้อนยุค (Period)	118 (29.5)	152 (38.0)	116 (29.0)	6 (1.5)	8 (2.0)	400 (100.0)	3.92 (บ่อยมาก)	0.905
ละครแอคชั่น (Action)	136 (34.0)	176 (44.0)	82 (20.5)	6 (1.5)	-	400 (100.0)	4.11 (บ่อยมาก)	0.772
ละครคอมเมดี้ (Comedy)	87 (21.7)	206 (51.5)	99 (24.8)	8 (2.0)	-	400 (100.0)	3.93 (บ่อยมาก)	0.736
ละครสยองขวัญ (Horror)	95 (23.7)	198 (49.5)	101 (25.3)	6 (1.5)	-	400 (100.0)	3.96 (บ่อยมาก)	0.741
รวม							3.98 (บ่อยมาก)	0.636

จากตารางที่ 2 พบว่า โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย จำแนกตามประเภท มีค่าเฉลี่ย 3.98 หมายถึง บ่อยมาก โดยเห็นถึงการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงจากละครแอคชั่น มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.11 ถือว่า เห็นถึงการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยบ่อยมาก รองลงมาคือ ละครชีวิต มีค่าเฉลี่ย 3.98 ถือว่า เห็นถึงการเปิดรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยบ่อยมาก และน้อยที่สุดคือ ละครประวัติศาสตร์/ย้อนยุค มีค่าเฉลี่ย 3.92 ก็ใช้ความรุนแรงมากบ่อยเช่นกัน

ส่วนที่ 3 การรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย

ตารางที่ 3 การรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย

การรับรู้	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมาย
ด้านความรุนแรงทางร่างกาย	3.98	0.437	รับรู้มาก
ด้านความรุนแรงทางเพศ	3.95	0.510	รับรู้มาก
ด้านความรุนแรงทางจิตใจ	3.81	0.509	รับรู้มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.91	0.378	รับรู้มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ภาพรวมการรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยของกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ย 3.91 ถือว่า มีการรับรู้มาก โดยกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย ด้านความรุนแรงทางร่างกาย มากที่สุด เท่ากัน มีค่าเฉลี่ย 3.98 ถือว่ามีการรับรู้มาก รองลงมา คือด้านความรุนแรงทางเพศ มีค่าเฉลี่ย 3.95 ถือว่ามีการรับรู้มาก และด้านความรุนแรงทางจิตใจ มีค่าเฉลี่ย 3.81

ส่วนที่ 4 แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนไทย

ตารางที่ 4 ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนไทย

ประเด็นการเกิดพฤติกรรมความรุนแรง	ค่าเฉลี่ย	SD.
หากมีคนมาเล่าให้ท่านฟังว่ามีคนพูดถึงท่านในแง่ไม่ดีทำให้ท่านเสียหายทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องจริง	3.96 (มาก)	0.492
หากมีคนมาดุด่าว่าท่าน พูดจาหยาบคายถึงเรื่องเพศกับท่านหรือพูดให้ท่านอับอายอย่างไรเหตุผล	3.98 (มาก)	0.472
หากมีคนที่ไม่พอใจและเข้ามาทำร้ายร่างกายท่านโดยที่ท่านไม่ทันตั้งตัว	3.99 (มาก)	0.494
รวม	3.98 (มาก)	0.478

จากตารางที่ 4 พบว่า ภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรง มีค่าเฉลี่ย 3.98 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงมาก ในประเด็น หากมีคนที่ไม่พอใจและเข้ามาทำร้ายร่างกายท่านโดยที่ท่านไม่ทันตั้งตัว มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.99 ถือว่ามีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงมาก รองลงมา คือประเด็น หากมีคนมาดุด่าว่าท่าน พูดจาหยาบคายถึงเรื่องเพศกับท่านหรือพูดให้ท่านอับอายอย่างไรเหตุผล มีค่าเฉลี่ย 3.98 ถือว่ามีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงมาก และประเด็นหากมีคนมาเล่าให้ท่านฟังว่ามีคนพูดถึงท่านในแง่ไม่ดีทำให้ท่านเสียหายทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องจริง มีค่าเฉลี่ย 3.96 ถือว่ามีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงมาก

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 ลักษณะประชากรที่แตกต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์แตกต่างกัน ผลการศึกษา พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน จะมีความถี่ช่วงเวลา และประเภทละครดราม่า ประวัติศาสตร์/ย้อนยุค แอคชั่น คอมเมดี้ สยองขวัญ ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 การเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์กับการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย

ตัวแปร	การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย
ความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์	$r = 0.337$ Sig. = 0.000** (n = 400 คน)

จากตารางที่ 5 พบว่า ภาพรวมค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ กับการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย มีค่าเท่ากับ 0.337 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 โดยมีค่าเป็นบวกและตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันปานกลาง โดยความรุนแรงทางร่างกาย ทางเพศ และทางจิตใจ มีค่าความสัมพันธ์กับการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์เท่ากับ 0.387 และ 0.217 และมีค่าเท่ากับ 0.200 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ทุกด้าน ตามลำดับ

สมมติฐานการวิจัยที่ 3 การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย

จากตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์กับแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ตัวแปร	แนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย
การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์	$r = 0.656$ Sig. = 0.000** (n = 400 คน)

จากตารางที่ 6 การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย เนื่องจากความสัมพันธ์ดังกล่าวมีค่าเป็นบวก นั่นคือ เมื่อมีการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์เพิ่มขึ้น จะทำให้แนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทยเพิ่มขึ้น และตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันสูง ทั้งนี้ทางร่างกาย ทางเพศ และทางจิตใจมีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.596 และ 0.575 และ 0.373 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ทุกด้าน ตามลำดับ

สรุปผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากร

เยาวชนหญิงใช้ละครโทรทัศน์เพื่อการเรียนรู้ทางสังคมวัฒนธรรม การใช้ชีวิตและสร้างความเป็นตัวตน จากภาพแทนความเป็นหญิง ขณะที่เยาวชนชายก็ร่วมเปิดรับและยอมรับไปพร้อมๆ กัน ช่วงอายุ 15-19 ปี ละครโทรทัศน์เป็นสิ่งเร้าที่มีผลกระทบที่ฉับไวต่อการรับรู้ของกลุ่มเยาวชนวัยนี้ และความตื่นตัวในวัยนี้เป็นตัวแปรที่กระตุ้นความรุนแรงได้ดี กลุ่มระดับปริญญาตรีกับกลุ่มมัธยมต้นมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก เพราะระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงวัยการหลอมสร้างตัวตน (Construction of Identity) จึงเปิดรับได้มากกว่า ขณะที่ระดับมัธยมก็อยู่ในระดับสูงซึ่งเป็นไปได้ว่ากลุ่มที่มีอายุ 19 ปี อยู่ในกลุ่มมัธยมด้วย โดยมีโอกาสในการตกเป็นเหยื่อ

ความรุนแรงที่สังคมต้องใส่ใจมาก การเปิดรับสื่อจึงเสมือนการกระตุ้นความเป็นตัวตนจากภาพ เสียง ภาษา ความรุนแรงซึ่งถูกนำเสนออย่างเป็นเหตุเป็นผล (อรนุช เลิศจรรยารักษ์, 2541, หน้า 71) อธิบายว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลายเต็มไปด้วยมีความใฝ่ฝัน มีจินตนาการ มีมุมมองว่าละครโทรทัศน์เป็นเครื่องมือที่จะนำพวกเขาไปสู่โลกแห่งการผจญภัยด้วยเสียงและภาพ และจากความเหมือนจริงของการแสดงบทบาท จึงส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ชม เช่น การแก้แค้นจะเกิดขึ้นกับผู้ชมอย่างน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความประทับใจ

ส่วนที่ 2 การรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย

ภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้การใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ในด้านความรุนแรงทางร่างกาย เยาวชนรับรู้ได้มากที่สุดที่ผู้หญิงมีการใช้ความรุนแรงกับตนเองในระดับที่ใกล้เคียงกันกับการใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นตามลำดับ ชี้ให้เห็นว่าการกระทำต่อร่างกายสามารถสังเกตและรับรู้เข้าใจได้อย่างเป็นรูปธรรม ทั้ง 2 มิติตั้งข้อสังเกตถึงวิธีการของผู้หญิงใช้ความรุนแรงต่อตนเองและต่อผู้อื่นมักถูกนำเสนอเป็นภาพเหมารวม (Stereotyped) นั่นคือ ความรุนแรงเป็นแบบตายตัว (Categories) หรือเป็นอาภักิริยาความรุนแรงที่ทำบ่อยๆ จนเผลอ ขึ้นอยู่กับว่าตัวละครใดจะนำเสนอความรุนแรงได้มีพลังกว่ากัน ปรากฏการณ์เหล่านี้ได้ถูกทำให้กลายเป็นวัฒนธรรมความรุนแรง ยังเป็นรูปแบบและวิธีการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงที่ถูกกำหนด ถูกผลิตซ้ำ และนำเสนอเผยแพร่ที่บ่มเพาะแก่เยาวชนหญิงสู่การเรียนรู้การใช้ความรุนแรง ขณะเดียวกันก็ได้สร้างการยอมรับความรุนแรงในการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงทั้งโดยที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว

ส่วนความรุนแรงทางเพศ การรับรู้ในประเด็นผู้หญิงใช้ความรุนแรงกับตนเองมากที่สุด และผู้หญิงใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นนั้นเป็นไปตามลำดับใกล้เคียงกัน ที่นอกจากละครโทรทัศน์ไทยได้นำเสนอภาพผู้หญิงในวิธีการใช้ความรุนแรงแล้วยังผลิตอุดมการณ์สตรีหลังสมัยใหม่ (Post-Modern Feminism) และสร้างภาพแทน (Representation) ให้กับเยาวชนหญิงและยังสะท้อนความเป็นหญิงหลังสมัยใหม่ให้กับเยาวชนหญิงชายและคนในสังคมไทยทุกเพศวัยได้รับรู้ไปพร้อม ๆ กัน ส่วนในด้านความรุนแรงทางจิตใจในระดับมาก โดยรับรู้ว่าคุณผู้หญิงใช้ความรุนแรงกับตนเองมากที่สุด ตามด้วยการรับรู้ว่าคุณผู้หญิงใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นในระดับมาก ทั้ง 2 มิติทำให้เห็นว่า กลุ่มเยาวชนไทยมีความเปราะบางอ่อนไหว (Sensitive) ต่อสิ่งเร้าโดยเฉพาะในด้านสภาพจิตใจ โดยการสื่อสารวาทะที่รุนแรงหรือคำพูดหยาบคายจากการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทย ถูกสร้างให้เป็นความคุ้นเคยกระทั่งนำไปสู่เลือกเปิดรับ เลือกรับรู้ เลือกตีความ และเลือกจดจำ ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดจิตใต้สำนึกที่ผิด (False Consciousness) กับกลุ่มเยาวชนหญิงชายจนเชื่อว่า การตำหนิผู้หญิงด้วยคำว่า “เรต” หรือ “ร่าน” เป็นเรื่องปกติและมีความเหมาะสมถูกต้องแล้วหากผู้หญิงคนนั้นๆ ประพฤติผิดไปจากบรรทัดฐานทางสังคม(Norm) ตรงกันข้ามกลับตอกย้ำให้เห็นสภาพความเป็นหญิงแบบสตรีหลังสมัยใหม่ที่คุณผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพในการคิดและการกระทำภายใต้สิทธิแห่งตนที่คุณผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพในการประพฤติดน หากไม่เป็นการสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น เยาวชนไทยยังให้น้ำหนักการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงต่อตนเอง โดยการร้องให้พุ่มพวยอย่างไร้สติ และการตำหนิโทษตนเอง

ส่วนที่ 3 แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนไทย

ภาพรวมของแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงมากต่อประเด็นต่าง ๆ ประเด็น หากมีคนที่ไม่พอใจเข้ามาทำร้ายร่างกายโดยที่ไม่ทันตั้งตัว มากที่สุด มีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงเกี่ยวกับร่างกายมาก รองลงมาเป็นเรื่อง เมื่อมีคนมาพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องทางเพศกับกลุ่มเยาวชนอย่างรุนแรง จนได้รับความอับอายนั้นมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรง ขณะที่ประเด็นที่เกี่ยวกับทางจิตใจ หากมีคนมาเล่าให้ฟังว่ามีคนพูดในทางร้ายจนทำให้ผู้เป็นเยาวชนเสียหายทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องจริงนั้นมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรง ชี้ให้เห็นว่า ทุกประเด็นดังกล่าวมีแนวโน้มการก่อพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนไทยได้มาก (ภคมินทร์ เศวตพัฒน์โยธิน, 2559, หน้า 427) เพราะเราผูกโยงเรื่องเพศไว้กับศีลธรรมการถอดรหัส

ของเยาวชนคนรุ่นใหม่กับคนหลายชั่วอายุที่ผ่านมายังคงให้น้ำหนักและความสำคัญต่อเรื่องเพศ หากผู้ใดถูกประจานถูกทำให้ขายหน้าในเรื่องเพศต่อธารกำนัลก็จะเสียสมดุลในคุณค่าแห่งตน (Gerbner & Signorielli, 1988, p. 244) อีกหนึ่งสาเหตุที่นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของความรุนแรงในโลกแห่งความจริง สื่อในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์หรือภาพยนตร์มีการนำเสนอความรุนแรงซ้ำผ่านตัวละครทั้งการกระทำที่เห็นได้อย่างชัดเจนถึงความรุนแรง หรือการใช้วาจาในการด่าทอกันดูถูกผู้อื่นที่ไม่ใช่คนกลุ่มเดียวกับตัวเองรวมถึงความรุนแรงเชิงโครงสร้าง เช่น ความรุนแรงในครอบครัว ความรุนแรงทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ทั้งยังมีความสมจริงในการแสดงออกทางอารมณ์และพฤติกรรมซึ่งส่งผลกระทบต่อในระยะสั้นในลักษณะของการเลียนแบบ หรือการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เป็นลักษณะพฤติกรรมเชิงรุกมากกว่าการกระทำโดยใช้เหตุผลและมีความเสี่ยงที่จะเพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้นในระยะยาวของวัยรุ่นหนุ่มสาวหรือวัยผู้ใหญ่ เช่น การทำร้ายร่างกาย การฆ่าตัวตาย

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 ลักษณะประชากรที่แตกต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์แตกต่างกัน ชี้ให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเพศใดๆ ก็เปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ได้เท่าๆ กัน และไม่ว่าจะเป็นเยาวชนไทยกลุ่มช่วงอายุ 15-19 ปี หรือ 20-24 ปี หรือช่วงวัยใดก็จะเปิดรับความรุนแรงได้เหมือนกัน ขณะที่ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน ทั้งกลุ่มมัธยมต้น มัธยมปลาย และปริญญาตรี มีระดับความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงอยู่บ่อยครั้ง ทำให้เห็นว่ากลุ่มเยาวชนไทยนั้นมีความพร้อมและความต้องการที่จะเสพความรุนแรงได้อย่างต่อเนื่อง โดยความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์สามารถเข้าถึงและถูกยอมรับจากกลุ่มเยาวชนไทยทั้งโดยที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว (Carter & Weaver, 2003, p. 206) สื่อโทรทัศน์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยเพิ่มหรือลดความเสี่ยงการใช้ความรุนแรงในชีวิตจริงด้วยวิธีการนำเสนอซ้ำผ่านการแสดงบทบาทต่าง ๆ ของตัวละครทั้งหญิงชาย ผลที่เกิดตามมาคือการใช้ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ เมื่อเผชิญกับสถานการณ์จริง ทั้งนี้ เยาวชนไทยพร้อมที่จะเข้าถึงความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ได้จากทุกที่ทุกช่องทางตลอดเวลาไม่ว่าละครจะฉายผ่านไปแล้วในช่วงเวลาใดก็ตาม

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ผู้ที่มีอายุ 15-19 ปี มีการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ประเภทดราม่า มากกว่าผู้ที่มีอายุ 20-24 ปี เนื่องจากเยาวชนในแต่ละช่วงวัยมีวิจารณ์ญาณในการคิดวิเคราะห์และการตีความจากประสบการณ์ชีวิตต่อละครประเภทดราม่าได้ไม่เท่ากัน แสดงให้เห็นว่า การจัดเรตในละครประเภทดราม่าให้มีความเหมาะสมกับอายุของผู้รับชมกับเนื้อหา นั้น มีส่วนในการช่วยป้องกันและลดการเสริมแรงในการสร้างพัฒนาการความรุนแรงต่อกลุ่มเยาวชน แต่จะได้ผลมาน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและผู้คอยเป็นสื่อกลางในการให้คำแนะนำ (Mediate) กับเยาวชนด้วยเช่นกัน และไม่ว่าช่วงอายุใดก็สามารถเข้าถึงและยอมรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ได้จากละครประเภทแอคชั่น คอมเมดี้ สยองขวัญได้เช่นเดียวกัน ขณะที่ละครประเภทแอคชั่น คอมเมดี้ สยองขวัญ ยังให้ความสำคัญน้อยในการนำมาจัดเรตความเหมาะสมกับอายุของผู้รับชมที่เป็นเยาวชน และในกลุ่มมัธยมต้น มัธยมปลาย และปริญญาตรี มีความต้องการที่เสพและยอมรับการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ไทยไม่ว่าจะมีเนื้อหาอยู่ในละครประเภทใดก็ตามเสมือนว่าเยาวชนหญิงชาย ณ ปัจจุบันตั้งอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมที่จะรับการเสริมแรงจากการสื่อสารความรุนแรงอยู่ตลอดเวลา (Potter 1997, p. 332; Berker & Petley, 2006, p. 279) อธิบายว่า การตื่นตัวทางอารมณ์ (Arousal) เป็นภาวะปกติในธรรมชาติของมนุษย์และถูก นำมาใช้ในการเล่าเรื่องในสื่อและมีปริมาณมากซึ่งส่งผลทั้งในทางที่ดีและทางที่เลวร้ายหากถูกนำมาใช้ในตัวละครที่มีความรุนแรงและมีการเพิ่มระดับให้สูงขึ้นความสอดคล้องทางอารมณ์และภาวะการตื่นตัวที่มีลักษณะของความรุนแรงก็จะส่งผลก่อให้เกิดพฤติกรรมที่รุนแรงได้ง่ายขึ้นเช่นเดียวกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 การเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย ซึ่งให้เห็นว่า ความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทย เมื่อใดที่มีความถี่ในการเปิดรับความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์เพิ่มขึ้น ก็จะทำให้การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ของกลุ่มเยาวชนไทยเพิ่มขึ้น อธิบายได้ว่า ความรุนแรงของผู้หญิงเสมือนเป็นสิ่งร้าย เมื่อใดที่เยาวชนรับชมการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงยิ่งบ่อยครั้งเท่าไร ก็จะรับรู้ ติความจดจำ และบ่มเพาะพื้นฐานในการเรียนรู้การใช้ความรุนแรงได้มากขึ้นพอสมควร สอดคล้องกับ พอตเตอร์ Potter (1997, p. 223) เหตุจูงใจที่จะใช้ความรุนแรงในสื่อถูกผลิตออกมาในระดับที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ แต่ในทางกลับกันมีการนำเสนอผลกระทบที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงน้อยลงในสื่อปัจจุบัน มีส่วนที่อาจจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมความรุนแรงที่ไม่เหมาะสมตามมา นอกจากนี้ ละครประเภทดราม่าในแง่ความรุนแรงทางร่างกาย ยังมีการรับชมอย่างสม่ำเสมอจะซึมซับถึงการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงทั้งทางตรงและทางอ้อมทั้งจากนางเอกและนางร้ายที่ล้วนเต็มไปด้วยเหตุผลในการใช้ความรุนแรงของผู้หญิง เช่นในเรื่องเพลิงบุญ และน้ำเซาะทราย หรือดวงใจพิสุทธิ์ ที่ผู้หญิงล้วนแต่มีการใช้ความรุนแรงเพื่อแย่งชิงในสิ่งที่ตนปรารถนา ความรุนแรงทางเพศนั้น หากเยาวชนยังมีการรับชมละครประเภทดราม่าอยู่บ่อยครั้ง ก็จะเรียนรู้ความรุนแรงในการสื่อสารทางเพศ การใช้วาจาคำพูดและกิริยาท่าทางที่ยั่ววน การใช้สายตาดูจ้อง การเผยให้เห็นเนื้อตัวส่วนสงวน ฯลฯ ทั้งทางตรงและทางอ้อมทั้งจากนางเอกและนางร้ายที่ล้วนเต็มไปด้วยเหตุผลในการกระทำ สิ่งร้ายที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งนำไปสู่ความเคยชินต่อการรับรู้ของเยาวชน กระทั่งเกิดการยอมรับในความรุนแรงทางเพศ ทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ส่วนความรุนแรงทางด้านจิตใจ พบว่า ละครประเภทดราม่า สะท้อนจิตใจของผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา ผูกใจเจ็บ อาฆาตพยาบาท โกรธแค้นชิงชัง หึงหวง ฯลฯ ซึ่งเป็นการจัดกระทำต่อผู้หญิงผ่านละครโทรทัศน์ไปพร้อมกับการถ่ายโอนอุดมการณ์ความเป็นหญิงในลักษณะเช่นว่านี้ไปยังเยาวชนหญิง-ชายได้เรียนรู้ทั้งนี้หากได้รับมากเท่าใดก็ย่อมส่งผลต่อการรับรู้มากตามเท่านั้น (อรนุช เลิศจรยารักษ์, 2541, หน้า 47) จากความเหมือนจริงของการแสดงในละครโทรทัศน์มีผลต่อการรับรู้ของผู้ชม เช่นการแก้แค้นจะเกิดขึ้นกับผู้ชมมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความประทับใจโดยการตีความ บางคนอาจลอกเลียนแบบตามความเชื่อของแต่ละคนและจะฝังใจแบบไม่รู้ตัวซึ่งจะเกิดขึ้นง่ายกับผู้ที่มีอารมณ์อ่อนไหวหรือวัยรุ่น

ละครประเภทประวัติศาสตร์/ย้อนยุค พบว่า ความรุนแรงของผู้หญิงนั้นยังถูกสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาความรุนแรงทางเพศและจิตใจจากผู้หญิงจึงเป็นสิ่งที่เยาวชนสังเกตได้จากการรับชมแม้มีอยู่ไม่มากนัก ดังเช่นการยั่ววนของผู้หญิง หรือ การกดขี่ข่มเหง ลวงหลอกให้ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานใจอย่างหนึ่งอย่างใด เนื่องจากละครประเภทประวัติศาสตร์/ย้อนยุค มักใช้วิธีสอดแทรกความรุนแรงในเนื้อหาอย่างแยบยล อาศัยความเป็นวัฒนธรรมตามจารีตเก่าก่อนมาเป็นบริบทรองรับในการสื่อสารความรุนแรง เมื่อเยาวชนเข้าถึงและรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงนำไปสู่การจดจำยอมรับความรุนแรงดังกล่าวโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว (พรพรรณ สมบูรณ์บัติ, 2549, หน้า 87) สื่อละครโทรทัศน์จึงเป็นเสมือนช่องทางหนึ่งในการนำความจริงจากโลกภายนอกมาสู่มนุษย์และมนุษย์ก็สร้างความหมายจากความจริงเหล่านั้นโดยความหมายอาจแตกต่างกัน ในละครประเภทแอคชั่นเป็นการใช้กำลังที่มีพื้นฐานในการกระตุ้น เร้าอารมณ์เพื่อสร้างความตื่นเต้นด้วยการใช้ความรุนแรงอยู่เป็นทุนเดิม เช่นนั้นแล้วจึงเป็นแรงเสริมต่อฉากตอนการใช้ความรุนแรงของผู้หญิงให้เยาวชนเกิดพลังในการรับรู้และเห็นชอบต่อการกระทำความรุนแรงทางด้านร่างกาย ส่วนทางเพศและทางจิตใจตามไปด้วย (รัชดา แดงจำรูญ, 2538, หน้า 257) ภาพของโสเภณีที่ถูกนำเสนอส่วนใหญ่ยังมีลักษณะเดิมคือ แต่งตัวโป๊ แต่งหน้าเข้ม ท่าทางจัดจ้านซึ่งเป็นภาพของ “ผู้หญิงไม่ดีในสายตาของสังคม” ขณะที่ละครประเภทคอมเมดี้นั้น การกระทำต่อร่างกายต่อตนเองและผู้อื่นของตัวละครหญิงที่ดูเผอเรอหรือการกระทำผิดฝ่าฝืนตัวหรือตรงตัว หากรับรู้การใช้ความ

รุนแรงว่า เป็นเรื่องตลกขบขันแล้วเยาวชนอาจนำไปใช้ในชีวิตจริง เช่น เอาสิ่งของตีหัวตนเอง เดินชนกระจก เพื่อให้ผู้อื่นขบขันหรือกระทำกับผู้อื่นโดยการกลั่นแกล้ง เช่น ให้นักินยาถ่ายท้อง หรือทำร้ายร่างกายผู้อื่นอย่างไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องเสียหายหรือผิดอะไร แม้แต่ความโป๊หรือการยั่วหยอกถูกนำเสนอไปในทางตลกขบขันก็ถือว่าเป็นการใช้ความรุนแรงทางเพศโดยผู้หญิงผ่านการจัดกระทำที่แยบยลทำให้ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องเลวร้าย เสียหายหรือกลับถูกมองในทางบวกที่เยาวชนหญิงชายไม่รู้เนื้อรู้ตัว การทำร้ายจิตใจด้วยการใช้วาจาหยาบคาย พุดคำทอ การกระทำต่าง ๆ ภายใต้สถานการณ์ที่ชวนขบขัน สบลดกลายเป็นเรื่องตลกจะพัฒนาไปสู่การเรียนรู้และประยุกต์ใช้ในกลุ่มเยาวชนโดยคิดว่าเป็นเรื่องปกติหรือเห็นว่าเป็นพฤติกรรมความรุนแรงเชิงบวก ละครประเภทสยองขวัญ พบว่า ผู้หญิงในละครโทรทัศน์สามารถรับรู้ถึงการให้ความรุนแรงของผู้หญิงผ่านการแสดงสีหน้า แววตาอาฆาต การบิบบอ หรือใช้อำนาจของผีทำร้ายร่างกายทั้งทางตรงและอ้อมให้ได้รับบาดเจ็บ หากเป็นผีตนที่ตีหมักลั่นมีที่มาจากกรูกกระทำทำไปเพื่อล้างแค้น หากเป็นผีร้ายมักเป็นผีที่เต็มไปด้วยกิเลสและความปรารถนา แต่ในภาพรวมผีผู้หญิงมักถูกให้เหตุผลในการให้ความรุนแรงอยู่เสมอ ๆ เมื่อเยาวชนเปิดรับความรุนแรงที่เต็มไปด้วยเหตุผลมากเท่าใด ก็จะยิ่งทำให้เกิดการทำความเข้าใจและยอมรับในการให้ความชอบธรรมกับความรุนแรงนั้นอย่างยิ่งทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว หากเยาวชนมีการรับรู้อยู่เรื่อย ๆ ก็จะบ่มเพาะซึมซับกลไกทางความคิดการใช้ความรุนแรงดังกล่าวนั้นไปใช้ (นิรินทร์ เกตราไชยอนันต์, 2550, หน้า 221) “ผีรอรัก” จะมีอำนาจมากขณะที่พยายามหาชายคนรัก “ผีจ่ายอม” เป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงที่ถูกจองจำด้วยอุดมการณ์ ปีศาจปีศาจที่มากในรูปแบบของกรรม หรือพุทธศาสนา โดยใช้อำนาจในทางลบซึ่งจุดจบจะถูกทำให้ อำนาจหมดลงและได้รับโทษที่ก่อไว้

สมมติฐานการวิจัยที่ 3 การรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของกลุ่มเยาวชนไทย พบว่า หากเยาวชนได้รับรู้ถึงการให้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์อย่างต่อเนื่องย่อมเกิดพัฒนาการทางความเชื่อและความรู้สึกนึกคิดที่จะรับเอาความรุนแรงเข้ามาสู่การแสดงพฤติกรรมเมื่อเกิดความขัดแย้งภายในจิตใจทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นมากขึ้นตามเช่นกัน ทั้งนี้ พบว่า การรับรู้กับแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมากในประเด็นข้างต้น **ทางด้านร่างกาย** เยาวชนรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ได้มาก สะท้อนได้ว่า แม้แต่ผู้หญิงก็ยังใช้ความรุนแรงได้ ก็แสดงว่าการใช้ความรุนแรงเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ปัญหาความขัดแย้งได้จริง **ทางด้านเพศ** เยาวชนรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ได้มาก ซึ่งหากเป็นเยาวชนหญิงก็อาจเชื่อว่า การแต่งตัวโป๊หรือการเผยให้เห็นเนื้อตัวส่วนสงวนกับผู้ชายเป็นอำนาจของผู้หญิงที่นำไปสู่การสัมฤทธิ์ผลในสิ่งที่พึงประสงค์ จนนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติตาม ขณะเดียวกันเยาวชนชายก็จะได้รับการกระตุ้นความรู้สึกต่อพัฒนาการสู่เป็นผู้ล่าในเรื่องเพศมากขึ้น **ทางด้านจิตใจ** เยาวชนรับรู้ความรุนแรงของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ได้ปานกลาง นั่นคือ เยาวชนจะเข้าใจว่าแม้แต่ผู้หญิงที่เคยเข้าใจว่าเป็นเพศที่น่าจะมีความอ่อนโยน ใจเย็น แต่ภายในจิตใจก็เต็มไปด้วยความรุนแรงได้เช่นกัน โดยอาจเชื่อว่าการทำร้ายจิตใจตนเองเป็นการสำนึกผิดต่อตนเองรูปแบบหนึ่ง ดังเช่น การโทษตัวเอง การจองจำตนเอง พาตนเองหนีไปจากสังคม ตลอดจนการทำร้ายจิตใจผู้อื่นด้วยการใช้คำพูดให้อีกฝ่ายรู้สึกผิดหวัง หรือได้รับความอับอาย เสียใจอย่างรุนแรง (Carter & Weaver, 2003, p. 290) ผลทางตรงจากสื่อมีความเสี่ยงมากขึ้นเกี่ยวกับการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวละครที่ใช้ความรุนแรงจนนำวิธีการเหล่านั้นมาใช้ในชีวิตจริง โดยเฉพาะในเด็กวัยรุ่นทั้งหญิงและชายรวม ทั้งยังส่งผลทางอ้อมต่อการเรียนรู้สามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติบางประการในการใช้ความรุนแรง

ข้อเสนอแนะเพื่องานวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยจะดำเนินการวิจัยในเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) หรือการอภิปรายกลุ่ม (Focus Group) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติม ส่งผลให้ งานวิจัยน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

2. ผู้วิจัยอาจทำการศึกษาถึงบทละครที่มีความรุนแรงกับค่านิยมในปัจจุบันเพื่อทราบถึงตัวแปรอื่นที่น่าสนใจร่วมกับแนวทางจากความคิดเห็นที่หลากหลายอันนำไปซึ่งประโยชน์ต่อการสร้างและพัฒนาละครโทรทัศน์ปัจจุบันให้มีศักยภาพที่จะส่งเสริมการลดปัญหาการใช้ความรุนแรงให้กับเยาวชนและผู้คนในสังคมไทย

3. ผู้วิจัยอาจจะศึกษาต่อยอดไปตามท้องที่ที่เกี่ยวกับการยุติความรุนแรงทุกแห่งในประเทศไทย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนและคนในสังคมอนาคต

บรรณานุกรม

- กาญจนา แก้วเทพ. (2535). *ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพรรณ สมบูรณ์บัติ. (2549). *หญิงชรา: ภาพตัวแทนในรายการสารคดีโทรทัศน์ “คนค้นคน”*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นรินทร์ เกตุราไชยอนันต์. (2550). *ภาพตัวแทนผู้หญิงในละครโทรทัศน์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภคมินทร์ เสวตพัฒน์โยธิน. (2559). *การเปิดรับภาพยนตร์ไทย: การเห็นคุณค่าตนเองในวัฒนธรรมสตรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รัชดา แดงจำรูญ. (2538). *ภาพของโสเภณีในละครโทรทัศน์ ปี 2535*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรนุช เลิศจรรรยารักษ์. (2541). *หลักการเขียนบทโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Barker, M., & Petley, J. (2006). *Ill Effects: The Media/Violence Debate (2nd ed.)*. New York: Routledge.
- Carter, C., & Weaver, C. (2003). *Violence and the Media*. Buckingham: Open University Press.
- Gerbner, G., & Signorielli, N. (1988). *Research on Violence and Terrorism in The Mass Media*. Philadelphia: University of Pennsylvania.
- Potter, W. James. (1997). *Media literacy*. Thousand Oaks, Calif.: Sage Publications.
- Donald & Renov. (2008). *The SAGE Handbook of Film Studies*. London: Sage.